

יצא וצל"ע מנ"ל הא והביא מן הגמ' נמי כן
שאמרו שאסור לפרוס הפרוסה עד שיכלה אמן
מפי רוב עונים א"כ דעניית אמן מכלל הברכה
היא, ואני שמעתי בשם כתבי האר"י ז"ל דכתב
הר"י שאינו יוצא ומפרש הקרא באיוב הכי והוא
באחד ומי ישיבנו נפשו אותה ויעש דה"ק והוא
באחד כלומר כשהמברך ביחיד ואין לו מי
שישיבנו אמן וזוהי הפירוש ומי ישיבנו לכך
קאמר נפשו אותה ויעש כלומר כשמברך בחשק
גדול ובאהבה רבה ויעש עושה מלאך קדוש
בברכתו והוא עונה אמן ודפח"ח וא"כ יש לפרש
מה דקאמר הגמ' שמע ולא ענה יצא היינו כשיש
אחרים שעונים אמן:

סעיף ב אפילו בשבת וכו'. אלא המוציא
דמצה בליל ראשון של פסח וכתב
האר"י ה"ה ליל ראשון של סוכות שצריך ג"כ
לצער את עצמו כדי לאכול בסוכה גם כן חבירו
מוציאו אע"פ שלא אכל:

נזירי החכמים

סימן קסח

מג"א סק"א לכאורה משמע בטור דכשיש
לחתיכות ב' מעלות דהיינו גדול
ונקי לא מברכין אשלם. פירוש משום דהטור
לא כתב כמ"ש בש"ע אלא ז"ל היה לפניו
חתיכות של פת ופת שלם הכל ממין אחד מברך
על השלם אפילו הוא פת קיבר והחתיכות פת
נקייה ואפילו אם השלם קטן מן החתיכות
והפסיק בלשון אפילו ולא כתב כמ"ש בש"ע
הכל בבא אחת ש"מ דאפילו השני מיירי דאינו
קיבר אלא שהוא קטן אבל בגמרא משמע וכו'
מדקאמר הגמרא אבל פרוסה של חיטים
דטעמיה משום דאקדמיה קרא דאל"כ ה"ל
לאפלוגי מיניה וביה מאחר שפרוסה של חיטים
הוא נקייה וה"ל לאשמועינן אפילו במקום דלא
אקדמיה קרא כגון שהכל מין אחד אלא שהוא
נקי וגדול מודה הר"י אע"פ שפליג בגדול לחוד
ומ"ש ומיירי בפרוסות גדולות מן השלם הוא
נגד התו"ס דפרוסה קטנה משמע וגם אין צורך
לזה אלא כמ"ש הנ"ל, וצ"ל דהכי צ"ל ומיירי

בפתות שהן גדולים כלומר דפליגי ר' הונא ור"י
היינו בפתייתין ושלמיין ופתייתין גדולים משמע
כמ"ש התו"ס א"כ כבר מיירי מן הגדול א"כ אין
לסיים אבל בפתות נקיה ושלמימה קיבר ולא צריך
לחיטים ושעורים א"ו הדין כמ"ש בש"ע וק"ל:

סק"ב מניח פרוסה ואם אחר מיסב אצלו
וכו'. ובאמת כל קושייתו לק"מ הוא
הבין שכל א' יברך כן הוא סברת הגאונים מ"מ
וב"ח ושל"ה לכך מקשה שפיר אבל באמת אין
כוונתם הכי אלא הב"ה לבד יבצע והוא אוכל
והאורח אוכל אחד והכל על סמך ברכה של
בע"ה השתא הוא עדיפא שיבצע אחד על
הפרוסה ואחד על השלימה משיניח פרוסה תחת
השלימה דבהניח פרוסה תחת השלימה אין
מראה שם חשיבות לאחד מחבירו אלא כשאינ
אחר מיסב עמו אין לו ברירה אחרת אבל כשיש
אחר עמו הוא מברך על החשוב והאחר מראה
המעלה שיש לשלם ובאכילתו נחשב כאלו אכל
גם האורח ממנו ובאכילת האורח נחשב כאלו
הבע"ה אכל ג"כ ממנו כמו שמצינו גבי קידוש
שצריך שישתה מלא לוגמיו ושתיית כולם
מצטרפין, אלא הוא לשיטתו אזיל בסימן קס"ז
שאינ אכילת חבירו מהני ליה אבל הארכתי לעיל
בראיות ברורות כדברי הרוקח א"כ דברי אלו
הגאונים הנ"ל ג"כ מיושבים ומיוסדים על אדני
פז ודו"ק דהא לרש"י וסייעתו א"צ להניח כלל
פרוסה בתוך השלימה משום דמפרשי דירא
שמים יוצא ידי שניהם היינו בפתייתין ושלמיין
אבל נגד החיטים דאקדמיה בקרא א"צ להניח
כלל וק"ל וע"ש בחידושינו שהארכתי בזה
לפרש הגמ"ר לכל חד מהני שיטות. ומ"ש
המג"א דאם האחד שיפון וכו' כתב הר"א דאם
א' שיפון וא' כוסמין מברך על הכוסמין כי
כוסמין חיטים ושיפון מין שעורים:

סעיף ב ואם יש לאדם ב' חצאי לחם וכו'.
דין זה נלמד מהא דעירובין אין
מערבין בפרוסה אלא בשלימה ואם נפרסו
וחברם בקיסם ובעץ מערבין ומקרי שלם לענין
עירובין אם כן גם לענין לחם משנה נקרא שלם.